

עפ"א 43168/12/21 - יהודה קורייט נגד ועדת מקומית לתוכנן מوردות הכרמל

בית המשפט המחוזי בחיפה שבתו כבית-משפט לעורורים פליליים

עפ"א 43168-12-21 קורייט נ' ועדת מקומית לתוכנן מوردות הכרמל
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת תמר שרון נתנהל
מערער יהודה קורייט
נגד ועדת מקומית לתוכנן מوردות הכרמל
משיבה **פסק דין**

הערעוע

1. ערעור זה עניינו בפסקת בית המשפט לעוניינים מקומיים קריית ביאליק, מיום 20.12.2020 (כב' השופטת א' ה' ביטון פרלה) בתיק תו"ב 51825-09-09, אשר הרשעה את המערער במספר עבירות בנייה, הכוללות אי קיום צו שיפוטי, ביצוע עבודה טעונה היתר במרקען ללא היתר ושימוש חורג במרקען ללא היתר. צוין בהודעת העורoor, כי העורoor על גדר הדין הוא "פועל יוצא" של העורoor על הכרעת הדין, האותו לא. לא נכללו בו נימוקי ערעור לעוני גזר הדין.

רקע

2. ביום 4.10.2010 נמצא כי בוצעו, על ידי המערער או מי מטעמו, עבודות בנייה אסורות, בהיקף של 75 מ"ר, וכן גדרות ושוררים, ללא היתר כדין (להלן: "הבנייה").

בגין כך הגישה המשיבה, נגד המערער, ביום 23.12.2010, כתוב אישום לבית המשפט לעוניינים מקומיים קריית ביאליק. העניין נדון בפני כבוד השופט ע' ינברגר (תו"ב 38899-12-10). בכתב אישום זה (להלן: "**כתב האישום הראשוני**") נכתב, שהבנייה בוצעה בחלוקת 120 בגוש 11145 ברחוב בני תורה 95, רכסים אשר נמצאת במרחב התכנון של הוועדה המקומית לתוכנן ולבניה מوردות הכרמל (להלן: "החלוקת").

3. במסגרת הדיון בכתב האישום הראשוני, הגיעו המשיבה (בכובעה כמאשימה) והמערער (בכובעו כנאשם) להסדר, במסגרתו הודה המערער בעבודות כתב האישום, ונגזר עליו קנס בסך 2,500 ל"נ, או 25 ימי מאסר תחתיו. כמו כן הוצאה צו הריסה לבניה אשר תוארה בכתב האישום הראשוני (להלן: "**צו ההריסה**" או "**הצז**"). ה策 עוכב במשך 18 חודשים, כדי לחתת לערער הזדמנויות למצות את הליכי הרישיון ולקבל התקבל היתר בנייה, נכנס

הצו לתקף ביום 28.9.2013.

3. ביום 24.9.2017, נגד המערער כתוב אישום נוסף לבית המשפט לעניינים מקומיים קריית ביאליק (להלן: "כתב האישום השני") אשרណון, הפעם, בפני כבוד השופט א' ה' ביטון פרלה (תו"ב 51825-09-17).

כתב האישום השני הוגש, לאחר שקרוב לארבע שנים מעת שהצו נכנס לתקף, נמצא, בвиוקרת שנערכה ביום 21.5.2017, במרקען היהודי כוגש 11145 **חלקה 310 ברחוב בני תורה 95**, רכסים, נמצא (לטענת המשיבה) כי צו הריסה לא קיים, הינו - המערער לא הרס את הבניה.

כן נמצא, כי בנוסף לבניה, אשר תוארה בכתב האישום הראשון, בוצעו במקום עבודות בניה נוספות ללא היתר כדין, של גג מקונטי עץ ומרישי עץ, המחופה בפרטפקס קשיח, בשטח של 49 מ"ר מעל משטח בטון מרוצף, יצירת מרפסת סגורה ומקרה (להלן: "**הבנייה הנוספת**") لكن כולל כתב האישום שהוגש בתיק דן, שלושה פרטיו אישום; הראשון - אי קיום צו הריסה שיפוטי; השני - בנייה ללא היתר של תוספת הבניה והשלישי - שימוש הבמבהנה, ללא היתר.

4. לאחר שמייעת ראיות, הורשע המערער, ביום 21.12.2020, בכל העבירות בהן הואשם - אי קיום צו שיפוטי לפי סעיף 210 **חוק התכנון והבנייה, תשכ"ה-1965** (להלן: "החוק"), ביצוע עבודה טעונה יתר בחילקה ללא היתר לפי סעיפים 145(א)(2), 204(א) ו-208 לחוק, ושימוש חריג במרקען הטעון יתר לא היתר לפי סעיפים 145(א)(3), 204(א) ו-208 לחוק.

ביום 7.11.2021, גזר בית משפט קמא על המערער את העונשים הבאים: חודשיים מאסר על תנאי וה坦אי הווא, שהמערער לא יבצע במשך שנתיים עבירה של אי קיום צו וירשע בגינה, קנס בסך 16,000 ₪ או שלושה חודשי מאסר תחתיו וחתימה על התחייבות עצמית בסך 10,000 ₪, להימנע במשך שנתיים מביצוע העבירות שבנה הורשע, יחדיו, או כל אחת בנפרד.

על פסק דיןנו הנ"ל, של בית משפט קמא, הוגש הערעור שלפנינו.

דין והכרעה

5. לאחר שעיינתי בקפידה בכל החומר אשר בפניי ונתתי דעת ליפסק דין של בית משפט קמא ולטענות הצדדים, מצאתי כי דין הערעור, על שני חלקיו, להידחות.

הערעור על ההרשעה

עמוד 2

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

6. על אף שהדברים ידועים מימים ימימה, מוצאת אני לנכון להקדים ולומר, שעלה בית המשפט הדן בעניין כלשהו, לסת דעתו **לכל** מכלול הראיות אשר מובא בפנוי (ולאי הבאת ראות שהיא על צד להביא) להסיק מהן את המסקנות העובדיות הנכונות ולישם עליהם את הוראות החוקיקה ואת ההלכות הפסוקות. אכן, כל פרט חשוב, אף בסופו של יום, על בית המשפט לראות מהי המסקנה העולה ממצבורי הראיות ומהי התמונה הכלולת אשר הוכחה על פיהן והאם המאשינה עמדה בחותמת ההוכחה מוטלת עליה, להוכיח את כל רכבי העבירה במידה של מעבר לכל ספק סביר.

לטעמי, כך נהג בית משפט קמא, ובדין כך נהג, ואני רואה עילה להתערב בקביעותיו העובדיות /או המשפטיות ובהרשעה המתחיבת מהן.

זהוי החלקה

7. טענתו המרכזית של המערער נוגעת לכך שבשני כתבי האישום נרשמו במספריו חלקה שונים. בכתב האישום הראשון, על פיו ניתן צו החרישה, נכתב שמספר החלקה הוא **120** בעוד שבכתב האישום השני, נכתב שמספר החלקה הוא **310**. לטענת המערער, ברור מכך, כי מדובר בשתי חלקות שונות באותו מקרען וכי טעה בית משפט קמא בכך שקבע שמדובר באותה חלקה, מבלי שהמשיבה הציגה ראיות מספיקות (לדעת המערער) המוכיחות, מעבר לכל ספק סביר, שכן הדבר.

מנגד טוענת המשיבה כי מהראיות שהובאו ברור לחדוטין שמדובר באותה חלקה, וכי השינוי במספר נעשה לאחר הגשת כתב האישום הראשון, כתוצאה ממשינוי חלקה שנעשה בקרקע. לטענתה, בכתב האישום השני נכתב מספר החלקה, כפי שהיא נcona למועד בו הוגש כתב האישום השני. המשיבה מצביעה על הכתובות זהה, בשני כתבי האישום - רוח' בני תורה 95, וטענת כי מדובר באותה בניה ובאותו מבנה וכי המערער מנסה להיאחז בפרט טכני כדי להתחמק מעונש.

8. אפתח בכך שאומר (לאחר ששוכנעתי כי אכן מדובר באותה חלקה ובאותה בניה) כי ראוי היה שהמשיבה תבהיר, כבר בעובדות כתב האישום השני, את השינוי במספריו החלקות ולכל הפחות - תכלול בראיותיה את המסמכים הרלבנטיים, על פיהם שונה המשיבה בפניי במהלך הדיון בערעור שהתקיים ביום 2022.3.9) וכי אין מדובר בחלקות שונות או בטעות ברישום במספריו החלקות.

אין מדובר ב"חכמה בדיעד" אלא בעניין שהוא צריך להיות ברור למאשינה, שהיא ראוי שיובהר בטיעון עובדתי ובמסמכים. לא לモותר לציין, כי לשם כתיבת העובדות והכללת המסמכים החומר הראיות, לא נדרש ממש מיזח.

בקשר לכך אציין כי, בבית משפט קמא, כאשר, במקרים מסוימים בעל-פה, התברר למאשינה, לראשונה, טיעונו של ב"כ המערער בדבר מספרי החלקה, היה ביקשה להתייר לה לביא ראות הזמה בעניין זה, אף בית משפט קמא לא התיר זאת.

9. על אף זאת, סבורה כי צדק בית משפט קמא בקבעו, כי די בראיות שהובאו בפניו כדי לשכנע, מעל לכל ספק סביר, כי בשני כתבי האישום מדבר באוטה חלקה ובאותה בינוי מקורית, בגין צו הрисה (במסגרת גזר הדין שבאים הרាលן) עליה נספה הבניה הנוספת המתווארת בכתב האישום השני וכי הבניה והבדיקות בוצעו על ידי המערער, אשר אף הפר את צו הрисה.

להלן נימוקי:

10. בפני בית משפט קמא הייתה מונחת **הודאה מלאה** של המערער בכל המីוחס לו בכתב האישום השני; המערער אישר שהוא הורשע בכתב האישום הראשון ושניתן נגדו צו הрисה, הוא הודה בכך שלא הרס את הבניה והפר את צו הрисה השיפוטי שנייתן נגדו, במסגרת כתב האישום הראשון וכן הודה בביצוע הבניה הנוספת.

פרטי ההודאה תואמים את הבניה המתווארת באישום הראשון, את צו הрисה ואת תיאור הבניה הנוספת בכתב האישום השני. מההודאה ומהנסיבות ניכר, כי מדובר בהודאת אמת, העומדת בשני המבחנים - החיצוני והפנימי, הדרושים על מנת שנייתן יהיה לสมור עליה למצאים.

אפרט ואבהיר את הדברים;

11. בחקירהו במשרדי הוועדה המקומית, מיום 19.6.2017 (סמן כמצג ת/8 בבית משפט קמא) הודה המערער שהוא לא הרס את הבניה בגינה הורשע בבית המשפט אותה הוא חוייב להרומים, הודה שהוא לא יצא "רישונות" וכן שהוא עושה שימוש במבנה, תוך מתן הסברים שונים הנוגעים למצבו האיש, בתקופה מאז מתן צו הрисה. דברים אלה הולמים את האמור בדו"ח הפקח ובעדותנו.

באזירה אשר בתחילת החקירה, וכן בגוף החקירה, רשומים פרטיים אשר הולמים את כתב האישום הראשון ואת גזר הדין, בהם המערער הודה בתשובותיו. הוא הודה בכך שהיא מודיע לכך שבית המשפט גזר עליו **ביום 28.3.2012** (פסק דין הראשון), שעלוי להרומים את הבניה, עד ליום **13.9.2012**, ככל שלא יצא היתר והוא אף לא הגיע בקשה להיתר בניה. תאריכים אלה צוינו בהודאה עצמה וכאמור - הם, כמו גם תוכן ההודעה, תואימים במידוק את גזר הדין שנייתן נגדו.

לא לモתר לציין, כי מספר התקיק בו הוגש כתב האישום הראשון - תיק ת"ב 10-12-38899, צוין על ידי החוקה, במפורש, בהודאותו של המערער, שלא שהמערער טוען כי אין מדובר באותו תיק ובאותו צו הрисה, אלא בתיק אחר.

12. בנוסף, המערער הודה שהוא אחראי לבניה הנוספת - בנייה "גג עץ עשוי קונסטרוקציה עץ המכופفة פרספקט שkopf" בדיק כפי תיאור הבניה הנוספת בדו"ח הפקח מיום 21.5.2017 (מצג ת/1 בבית משפט קמא, להלן: "דו"ח הפקח") בעקבותיו הוגש כתב האישום השני, וכן בכתב האישום השני עצמו.

בנוסף, כאשר נשאל המערער מודיע הוסיף בינוי חדשה, למרות צו ההרישה הקיים טען, כי "**אלו החלפות מפח לפרשפק**", כלומר, נעשתה החלפה של בינוי שנחנו יודעים שהייתה קיימת בחילקה! הדבר תואם את טנת המשיבה, כי מדובר באותה חילקה, היות שצו ההרישה הוצא על גג מפח, כפי שנכתב בכתב האישום הראשון (סעיף 1.2.1 במוציאג ת/6) ואילו בדו"ח המפקח ובכתב האישום השני נכתב (כאמור) גג מפרשפק (סעיף 1.1 לפרט האישום השני).

זאת ועוד - במהלך גביית הودאות המערער בוועדה, הציגו בפניו צילומים של הבניה, כך שברור שהוא התייחס אל הבניה בה עוסקים שני כתבי האישום, כפי שהעיד המפקח.

13. בחינת ההודאה, הן כשלעצמها והן כמובן, אל מול העובדות והראיות האחרות, לרבות עדותו של המפקח, מעלה (כאמור) כי מדובר בהודאות אמת. כל האמור יוצר תמונה ברורה, המוכיחה מעל לכל ספק סביר, כי בשני כתבי האישום מדובר באותה חילקה ובאותה בינוי.

לכך יש להוסיף את העובدة שהמערער בחר לשטוק בבית משפט קמא ולא להעיד, ואת המשמעות הריאיתית שיש לבחירה זו (אליה אתייחס בהמשך).

14. בעודו כל אלה טוען ב"כ המערער, כי בהודאותו של המפקח ובשאר הראיות שהובאו לפני בית משפט קמא, אין די להוכיח מעל לכל ספק סביר כי מדובר באותה חילקה. זאת, לאחר שמספר החלוקת בשני כתבי האישום, שונים (כזכור - בכתב האישום הראשון נכתב שמדובר בחילקה 120 בעוד שבכתב האישום השני נכתב שמדובר בחילקה 310). מכך עולה, לשיטתו של ב"כ המערער, כי מדובר בחילוקות שונות. מסקנה זו מתחזקת, לדעת ב"כ המערער, מכך, שבכותרת כתב האישום השני נכתב שהמערער מתגורר ב"רחוב בני תורה 3/95, רכסים", בעוד שהכתובת בגוף שני כתבי האישום היא בני תורה 95. ב"כ המערער טוען כי יש לראות בכך אינדיקציה נוספת לכך שבאותה כתובות נמצאים מספר מגרשים.

לא כך הדבר; כתובות הבינוי, שני כתבי האישום היא אותה כתובת. בין אם המספר 3 מצין מגרש בתוך החילקה, בין אם הוא מצין מספר כניסה ובין אם יש לו משמעות אחרת או שהוא נכתב בטעות, אין לכך כל רלבנטיות.

15. על פי ההלכה, במקרים פולוי, על המאשימה להביא בפני בית המשפט ראיות אשר יש בהן כדי להוכיח את אשמו של הנאשם, מעל לכל ספק סביר ואין היא חייבת להביא את כל הראיות שניתן להביא. ראו בעניין זה, דברים שנאמרו בע"פ 37/07 פרג נ' מדינת ישראל (10.3.2008), לפיהם: "... אין הרשות החוקרת חייבת לאסוף - ואין התביעה חייבת להציג - את כל הראיות הקיימות במקרה פלוני, וניתן להסתפק בראיות המספקות לשם הרשעה במידה הנדרשת בפלילים (ע"פ 4384/93 אילן מליקר נ' מדינת ישראל פסקה 6 (25.5.94); ע"פ 5386/05 אלחורי נ' מדינת ישראל בפסקה ז(2) (18.5.06))."

לגביו אפשרויות שונות לזיהוי מקרים עין, ראו רע"פ 5856/15 בשר נ' מדינת ישראל (3.9.2015) שם העלה

הסגור את השאלה, האם במקרה בו מפקח מזהה מקרקען לפי צלומי אויר ומגע אליהם, קיימת חובה על המדינה להגיש את התצלומים כראיה בתיק, על מנת להוכיח כי המפקח אמן הגע למקרקען מושא כתוב האישום וזיהה אותם. מדובר כבוד השופט ג'ובראן עולה, כי לעיתים די בכך שהערכאה הדינית נתנה אמון במפקח, כדי שנitin יהיה לקבוע כי המקרקען זהו בוודאות וכן אמר: "שתי הערכאות הקודמות הגיעו למסקנה מנומקת כי עדותו של המפקח מהימנה וכי המקרקען זהו אכן כראוי, וזאת מבלתי שצורפו צלומי האויר כראיה, ואני מוצא מקום להתערבות בהכרעה זו".

בקשר לכך יש לציין גם את בקשה המשיבה בפני בית משפט קמא (לאחר שנשמעו סיכומי הצדדים) להביא ראיות �מה בעניין מספרי החלקות, בקשה לה התנגד ב"כ המערער ונראה שלא בכך.

16. כאמור - בית משפט קמא סמן את ההרשעה גם על הودאותו של המערער בפני המפקח, אשר הוגשה בהסכמה ונמצאה (כפי המפורט לעיל) כהודה אמת.

עדותו של המפקח, בה בית משפט קמא נתן אמון, מהווה את ה"דבר מה", הנחוץ להודהה נאים. יש לזכור שמדוברו של המפקח עליה בבירור, שהוא ביקר באתר הבניה וזיהה שמדובר באותו חלקה ובאותה בנייה, ובמהלך עדותו הוגש ראיות נוספות ובינהן צילומי הבניה וצלומי אויר.

17. דבר מה ניתן גם בהימנעות הנאשם מלהיעד בבית המשפט. ראו פירוט ההלכה והשיקולים על ידי כבוד השופט ארבל, בرع"פ 4142/04 מילשטיין נ' התובע הצבאי פ"ד סב(1) 378 (להלן: "**ענין מילשטיין**").

כבוד השופט ארבל, אשר כתבה את דעת הרוב, סקרה את הסכנה של הרשעות שווא, הנובעות מהתמכות על הודהה חזץ של נאים, כראיה בלבדית, ואת "מדרג החיזוקים" השונים הנדרשים בדיון. בסופה של דבר קבעה כבוד השופט ארבל כי הימנעות הנאשם מלהיעד במשפטו יכולה לשמש כ"דבר מה", אבל גם כי מדיניות משפטית נאותה מחיבת להיזהר בכך ולקיים כי, ככל, לא תהווה שתיקת הנאשם בביימה"ש "דבר מה נוסף" וזאת מנימוקים שונים שפורטו על ידה ושאין צורך לחזור עליהם כאן.

כאמור, סבורה אני, כי הודהה המערער היא בעלת משקל פנימי גבוה די, כך שהיא עומדת בפני עצמה; הנسبות החיצונית להודהה והאמור בהודהה עצמה (כפי שפורט לעיל) שלילים, ברמת וודאות שמעל לספק סביר, את האפשרות שמא המערער فعل מטער לחץ חיצוני או "פנימי" אשר הביא אותו לידי כך שבפני המפקח הוא יטול על עצמו אחריות לביצוע מעשה שלא עשה, ובכל זה - אחריות להפרת צו הריסה שיפוטי.

18. די בהלמה שבין הודהה של המערער לבין שני כתבי האישום וצו הריסה, כדי להוות "דבר מה נוסף", ובוואדי שניסינו המקצועי של המפקח, ביקוריו במקום, תמונות הבניה שצולמו על ידו, כדי להוות "דבר מה" נוסף.

כל האמור לעיל, מהווה את "היש", אשר הימנעות הנאשם מממן עדות בבית המשפט, מחזקת אותו.

בזהדמנות זאת אצין את טענת המערער, לפיה שגה בית משפט קמא בכך שקיבל את מדידות הבניה, אשר נערכו על ידי המפקח שכן המפקח אינו מודד מוסמך לנדרש בסעיף 3 לפקודת המדידות. אולם, בתכליית הקיצור, כי אין כל ממש טענה זאת, נוכח סעיף 206(א)(3) לחוק, אשר מסמיר את המפקח, בין היתר "לערוך בדיקות או מדידות או ליטול דוגמאות לשם בדיקה וכן להורות על מסירת דוגמאות לבדיקת מעבדה או על שמירתן לתקופה שיורה, או לנוהג בהן בדרך אחרת".

19. וכעת מגיעים אנו אל שתיקתו של המערער בבית המשפט.
- סעיף 162(א) **לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982**, קובע כי הימנעות נאשם מלאעה עשויה לשמש **חיזוק, ואף סיוע**, לריאות התביעה.
20. משבביה המאסימה את ראיותיה, ובכללן - עברה החובה אל המערער להביא ראיותיו.

שתיקת המערער, אל מול ריאות התביעה ובכללן דו"ח המפקח ועדותו בבית המשפט ושתיקתו במילוי הודהתו בחקירותו (כפי שפורטה לעיל) ולאור טענת בא כוחו לפיה מדובר בחלוקת אחרת ובבנייה אחרת, היא **שתיקה רועמת**; כאמור - המערער הודה בחקירות שהוא הפר צו הריסה שניית נגדו בהליך קודם בו הורשע (המתייחס לבניה שבנה, ללא יותר, ברוח' בני התורה 95 ברכסים) והוא הוסיף תוספת לבניה ההיא.

כל שרצה המערער לטעון שבוואדתו הוא התייחס להרשה קודמת בה הורשע לגבי בנייה **אחרת** שהוא בנה, או לצזו הריסה **אחר** שניית נגד בנייה שהוא בנה ושלא קווים על ידו, (זאת - על אף שמספר התקין הקודם והתאריכים המתאים נרשמו בהוואדתו) - היה עליו להעיד ולומר **לאיזה בנייה ולאיזה צו הוא התכוון בהוואדתו** (אם לא לבניה עלייה רשם הפקח את הדוח על פי הוגש כתוב האישום השני, לגבי העיד המפקח ונחקר). שלא עשה כן, שתיקתו מהווה חיזוק ממשמעותו לטענת המשיבה, לפיה מדובר באותה בנייה ובאותו צו.

המסקנה **היחידה** המתבקשת משתיקתו היא, כי אכן מדובר באותה בנייה וכי אין לו כל מענה לאישומים המופיעים לפני בכתב האישום השני ואשר אליו מתיחסה הוואדתו בחקירה. לא לモתר לצין, כאן, כי בטיעונו טען המערער כי "אין להшиб לאשמה", טענה שנדחתה על ידי בית משפט קמא, **עודין בחר שלא להעיד**, דבר אשר רק מקנה יתר תוקף לשתייקתו.

21. לא לモתר להזכיר, כאן, גם את החלטת "זרקא" הידועה - ע"פ 28/49 זרקה נ' היועץ המשפטי לממשלה ישראל, פ"ד ד 504, 530-529 (1950), אשר קבעה כי על אף ש"חובת הראיה" (היא - במשפט הפלילי - "נטל השכנוע"), הינו - החובה להוכיח את האשמה מעל לכל ספק סביר, מוטלת על המאסימה, מתחילה המשפט ועד סוף, הרי במהלך המשפט קיימת חובה שנייה, שדרגתה פחותה, היא "חובת ההוכחה" - החובה להביא עדות.

נקבע, כי החובה להביא עדות ("חובת ההוכחה") עוברת אל הנאשם לאחר שהמאסימה הביאה ראיות

המספיקות, לכוארה, כדי הוכחת האשמה. בשלב זה, עוברת אל הנאשם החובה להמציא ראיות מצדוו. לא לモותר להציג, כי, בסופו של דבר על בית המשפט לבחון, כמובן, את כל הראיות שהובאו ולקבוע, על פייהן, אם המאשימה עמדה בחובתה להוכיח את האשמה מעל לכל ספק סביר, אולם אין לומר שעל הנאשם אין מוטלת חובה כלשהי להביא ראיות (כן ראו:דנ"א 1516/95 מרים נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נב(2) 813 (1998) פסקה 18;ע"פ 1656/16 דיזוביץ נ' מדינת ישראל (20.3.2017) פסקה 63.).

22. בשאר טענותיו של ב"כ המערער לגבי מסמכים שהגישה המשיבה, וביניהם מפה שהוגשה לאתר המפותה הממשלה, אשר טען כי אין מדובר במסמכים מקוריים וכיוצ"ב, לא מצאתי כל ממש ומילא, גם ללא מסמכים אלה, אשמתו של המערער הוכחה מעל לכל ספק סביר.

בסוף היום, גם אם נפלו אי אלו פגמים בהתנהלות המשיבה, ובראיותיה, עדין הכלל הנהוג במערכת המשפט הישראלית הוא "כלל הרايا הטובה ביותר". ראו ע"פ 4384/93 מליקר נ' מדינת ישראל (25.5.1994) שם צוין, כי: "ולא ליותר יהיה להזכיר כי הטענה החזרת ונשנית בהקשר זה, כי על הטעינה להוכיח את המוטל עליה באמצעות הראייה המכSYMלית, כאמור: באמצעות הראייה הטובה ביותר שנית להשיגה, באופן שראייה ב'רימה' נמוכה' הימנה לא תספק - הינה נטולת בסיס. על הטעינה להוכיח את המוטל עליה ב"ראייה מספקת" ואין נפקא מינה אם היה לא ידה להשיג 'טובה' הימנה".

על כן, ובהתחשב בראיות שהובאו (ושלא הובאו), אני סבורה כי המשיבה הציבה תשתיית ראייתית מספקה להראות כי מדובר באותה חלקה ובאותה בנייה, למרות מספרי החלקה השונים.

23. לאור כל האמור לעיל, אני>Dוחה את הערעור על ההרשעה.

הערעור על גזר הדין

24. כאמור, לא פורטו נימוקים נגד גזר הדין ורק נטען כי ביטול הרשעה, אולם אכן את הלכה הידועה לפיה ערכאת הערעור אינה גוזרת מחדש את עונשו של הנאשם, אלא בוחנת האם העונש שנגזר בערכאה הדינית הוא סביר או האם הוא סוטה באופן קיצוני מרמת העונשה בנסיבות העניין, והאם נפלה בו טעות מהותית. הלכה זו חלה גם לאחר תיקון 113 (ראו: ע"פ 13/7430 טוחסנוב נ' מדינת ישראל (3.3.2014)).

כאמור - ב"כ המערער לא הציע בפניו על טעות כלשהי שנפלה בגזר דיןו של בית משפט קמא ולא הביא בפני נימוק כלשהו אשר יש בו כדי להצדיק התעրבות בגזר דין זה.

לגופו של עניין, גזר הדין אינו חמוץ כלל וכלל. בית משפט קמא התחשב לקולה בנסיבות האישיות של המערער, אשר הביאו אותו, על פי הנטען, לבנות ללא היתר והציב את גובה הקנס מעט מעל לרף התקתו של מתחם העונש ההולם שנקבע על ידו, שהוא מתחם הולם את נסיבות העבירה, במיוחד כאשר זאת אינה העבירה הראשונה של

המערער מסוג זה אשר הוא הורשע בביצועה.

.25. לאור כל האמור לעיל, אני דוחה הערעור על שני חלקי.

המערער ישלם למשיבה הוצאות הערעור בסך 5,000 ₪.

ההוצאות ישולמו תוך 30 ימים מתקבל פסק דין זה אצל ב"כ המערער, שאם לא כן ישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד לתשלום המלא בפועל.

המציאות תמציא את פסק הדין לצדים ותשגור את התקן.

ניתן היום, ה' ניסן תשפ"ב, 06 אפריל 2022, בהעדר הצדדים.